

Motion till riksdagen 2012/13:So534

av **Carina Ohlsson m.fl. (S)**

Nationellt centrum för barnfrid

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att se över möjligheten att skapa ett nationellt centrum för barnfrid.

Motivering

Brott mot barn i alla former (våldtäkter, misshandel, trakasserier, mobbning, stöld) är grovt underrapporterade. Totalt anmäldes 2 990 våldtäkter mot barn i åldern 0–17 år 2011. I 9 procent av fallen var offren pojkar. Bland de vuxna offren var 97 procent kvinnor och 3 procent män. Sexualbrott är en av de brottstyper som polisanmäls i minst utsträckning, bara 23 procent av sexualbrotten anmäls (NTU 2011). Den nationella trygghetsundersökningen, NTU, ger oss en bättre bild av hur brottsligheten ser ut, med uppgifter om både offer och gärningsmän, vilket saknas i kriminalstatistiken.

När det handlar om barn så är anmälningsfrekvensen troligtvis ännu lägre än den är för vuxna. För barnen innebär det att majoriteten av dem som utsätts för brott lever i ett tyst lidande, utan möjlighet att få hjälp.

Vuxenvärldens oförmåga att förebygga, upptäcka och stoppa sexuella övergrepp och andra brott mot barn är allvarlig med tanke på att varje övergrepp och brott är en medveten handling som riktar sig direkt mot barnet och därför riskerar att skada barnet på en djup existentiell nivå. Dessutom innebär det faktum att ett barn har varit utsatt för ett brott att risken för att utsättas för nya brott av nya förövare ökar markant. En pågående studie visar till exempel att över 30 procent av de vuxna kvinnor som på grund av våldtäkt kommer till akutmottagningen för våldtagna kvinnor på Södersjukhuset har blivit utsatta för sexuella övergrepp i barndomen. Internationella studier bekräftar detta samband och visar att det finns två till fyra gånger högre psykisk sjuklighet bland de barn som utsatts för övergrepp i förhållande till övrig population. Eftersom kartläggning av omfattning och konsekvenser saknas bygger detta

Fel! Okänt namn på

på studier av kända fall utan hänsyn tagen till de stora mörkertalen. Mycket pekar på att andelen personer med tidiga trauman är överrepresenterade inom gruppen långtidssjukskrivna.

Det finns således mycket att vinna på att öka vår förmåga att förebygga, upptäcka och hjälpa utsatta barn, både för individ och för samhälle. Anledningen till vår oförmåga att hjälpa utsatta barn beror bland annat på kunskapsbrist kring barn som utsätts för brott. Det finns även organisatoriska brister då våra befintliga system inte är anpassade för de multiprofessionella samordnade helhetsinsatser som barn utsatta för sexuella övergrepp och andra brott ofta är i behov av.

I Europarådets kampanj ”One in Five” har Europas länder förenats för att bekämpa sexuellt våld mot barn. Enligt kampanjens siffror är det just ett utav fem barn som har utsatts för ett sexuellt övergrepp. Lanzarotekonventionen tar upp vad länderna i Europa ska göra på lagstiftningsområdet. Sverige har ännu inte ratificerat konventionen, vilket är anmärkningsvärt.

Till sist har vi en resursbrist där den specialiserade verksamhet som trots allt bedrivs är kraftigt underdimensionerad. Det behövs ökade resurser i kombination med en ny organisation med ett nationellt helhetsansvar för sexuella övergrepp och andra brott mot barn. Inom ramen för en sådan samordnande organisation skulle det kunna bedrivas ett tvärvetenskapligt rationellt utvecklingsarbete och här skulle man kunna samordna och sprida befintlig kunskap. Möjligheten att skapa ett nationellt centrum för barnfrid bör ses över.

Stockholm den 3 oktober 2012

Carina Ohlsson (S)

Carina Adolfsson Elgestam (S)

Eva-Lena Jansson (S)

Lena Sommestad (S)

Åsa Lindestam (S)

Carina Hägg (S)

Hillevi Larsson (S)

Monica Green (S)